

Arrest

nr. 137 620 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kindia. U bent Soussou van etnische origine.

Op 30 maart 2012 vroeg u een eerste maal asiel aan in België nadat u Guinee had verlaten wegens problemen met de Guineese autoriteiten naar aanleiding van uw betrokkenheid bij hevige manifestaties in Kindia. Het CGVS nam op 3 september 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw betrokkenheid bij de hierboven genoemde manifestaties, noch aan uw arrestatie en detentie die hierop zouden hebben gevolgd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 21 januari 2014. In april of mei 2014 vertrok u naar Frankrijk, waar u op 10 juli 2014 een asielaanvraag indiende. In lijn met de Dublin conventie werd u op 29 september 2014 opnieuw naar België gestuurd, dat bevoegd is voor het behandelen van uw asielaanvraag.

Op 30 september 2014 diende u hier een tweede asielaanvraag in waarbij u verklaarde dat de problemen die u schetste in het kader van uw eerste asielaanvraag nog steeds actueel zijn. U legde geen bijkomende verklaringen af en verklaarde geen nieuwe elementen te hebben, noch legde u documenten neer ter staving van uw tweede asielaanvraag. Uw tweede asielaanvraag werd op 30 oktober 2014 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingname. U ging hiertegen niet in beroep.

Op 20 november 2014 diende u uw derde en huidige asielaanvraag in. U verklaarde dat de problemen die u aanhaalde tijdens uw vorige asielaanvragen nog steeds actueel zijn. U verklaarde dat leden van de politie naar u kwamen vragen waardoor uw familie zich genoodzaakt zag te verhuizen. Uw vrouw zou ook gedurende twee weken zijn vastgehouden door de autoriteiten. Daarnaast verwees u naar het gevaar voor ebola in Guinee, een ziekte waaraan uw zoon en zus zouden zijn overleden. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een schrijven van uw advocaat om uw vraag naar subsidiaire bescherming omwille van de ebola epidemie te ondersteunen, De reisadviezen voor Guinee van de Belgische en Franse ministeries voor buitenlandse zaken, Resolutie 2177 van de VN Veiligheidsraad over ebola, een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) over ebola, een kopie van een extract van uw geboorteakte en een kopie van uw woonstkaart.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In het kader van uw derde asielaanvraag moet worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde, met name uw vrees te worden gedood door de Guineese autoriteiten naar aanleiding van uw betrokkenheid bij hevige manifestaties in Kindia. De autoriteiten zouden nog steeds naar u op zoek zijn en zouden uw vrouw gedurende twee weken hebben vastgehouden (Verklaring meervoudige aanvraag 1213581Y, p. 2). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS reeds werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. Uw tweede asielaanvraag, waarbij u zich op diezelfde feiten beriep, werd door het CGVS niet in overweging genomen en u ging tegen deze beslissing niet in beroep. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter naar dezelfde verklaringen verwijst en enkel bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Verder legt u geen bijkomende verklaringen af noch legt u nieuwe documenten neer die deze eerdere beoordeling kunnen ombuigen.

In het kader van uw nieuwe asielaanvraag haalt u aan dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 wegens een hoog risico op besmetting met het ebolavirus.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het ebola-virus vooreerst vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Waar u verwijst naar een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen maakt u het bestaan daarvan niet aannemelijk. De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn. Waar u verklaart dat uw zoon en zus aan deze ziekte zouden zijn overleden moet ook worden opgemerkt dat u deze beweringen op geen enkele wijze staft.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten: namelijk een schrijven van uw advocaat om uw vraag naar subsidiaire bescherming omwille van de ebola epidemie te ondersteunen, De reisadviezen voor Guinee van de Belgische en Franse ministeries voor buitenlandse zaken, Resolutie 2177 van de VN Veiligheidsraad over ebola, een rapport van de wereldgezondheidsorganisatie (WHO) over ebola, een kopie van een extract van uw geboorteakte en een kopie van uw woonkaart kunnen bovenstaande conclusies niet weerleggen. Met betrekking tot de kopieën van uw geboorteakte en uw woonkaart moet worden vastgesteld dat deze documenten enkel een indicatie vormen van uw identiteit en herkomst, dewelke op dit ogenblik door het CGVS niet worden beslist, maar dat zij op geen enkele wijze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten staven. De reisadviezen van buitenlandse zaken, de resolutie van de veiligheidsraad en het rapport van de WHO staven enkel dat Guinee getroffen wordt door een uitbraak van ebola, wat door het CGVS ook niet wordt betwist. Waar uw advocaat, meester Marie-Christine Warlop, in haar schrijven van 16 november 2014 argumenteert dat u omwille van de ebola-epidemie in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming moet worden vastgesteld dat deze argumentatie er niet in slaagt om bovenstaande conclusies over het feit dat de ebola uitbraak niet valt binnen het toepassingsgebied van art. 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet te weerleggen.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst bepaalt artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die bij het administratieve dossier werd gevoegd (COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014), blijkt dat de huidige situatie in Guinee niet kan worden beschouwd als een situatie van "willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 niet kan worden toegepast voor Guinee.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, § 2, § 4, 48/5, § 2, 48/6,48/7, 57/6/2, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat het verzoekschrift ten dele in de Franse taal is opgesteld. Aangezien zij niet in de taal van de procedure overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/4 van de vreemdelingenwet zijn opgesteld worden de passages in de Franse taal niet in overweging genomen.

Voor het overige betoogt verzoeker dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dat de overheden nog steeds naar hem op zoek zijn en zijn vrouw twee weken hebben vastgehouden en hij om die reden erkend moet worden als vluchteling. Verzoeker meent ook dat gelet op de huidige ebola-epidemie die in Guinee woedt hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend om dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken. Verzoeker is van mening dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie geenszins kan worden uitgesloten van het recht op subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat de verwerende partij verwijst naar artikel 48/5 en voorhoudt dat het risico louter moet kunnen worden toegeschreven aan de vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in paragraaf 1. Dit zou er volgens verzoeker op neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen maar niet tot bescherming van andere slachtoffers van vergelijkbare zelfs nog ergere schade indien de veroorzaker ervan geen persoon zou zijn. Verzoeker meent dan ook dat er aldus een discriminatie bestaat bij mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben tussen de groep die 'iemand' vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie. Er bestaat bijgevolg een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon maar zoals *in casu* door een ernstige en levensbedreigende epidemie. Verzoeker meent ten slotte dat de discriminatie tussen personen die vervolgd worden door een staat/persoon en degenen die bedreigd worden door een dodelijke en ernstige epidemie niet gerechtvaardigd is op objectieve en redelijke wijze.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier en de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt in de motieven die hij aanhaalde in zijn eerste en tweede asielaanvraag en als nieuw element aanhaalt dat er ebola is in Guinee. Ter staving van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker nog volgende documenten voor: (i) een schrijven van verzoekers advocaat om zijn vraag naar subsidiaire bescherming omwille van de ebola-epidemie te ondersteunen, (ii) de reisadviezen voor Guinee van de Belgische en Franse ministeries voor buitenlandse zaken, (iii) Resolutie 2177 van de VN Veiligheidsraad over ebola, een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) over ebola, (iv) een kopie van een extract van verzoekers geboortekaarte en (v) een kopie van zijn woonkaart.

Voor wat betreft de elementen die betrekking hebben op zijn eerdere asielaanvragen stelt de bestreden beslissing: *“In het kader van uw derde asielaanvraag moet worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde, met name uw vrees te worden gedood door de Guineese autoriteiten naar aanleiding van uw betrokkenheid bij hevige manifestaties in Kindia. De autoriteiten zouden nog steeds naar u op zoek zijn en zouden uw vrouw gedurende twee weken hebben vastgehouden (Verklaring meervoudige aanvraag 1213581Y, p. 2). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS reeds werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. Uw tweede asielaanvraag, waarbij u zich op diezelfde feiten beriep, werd door het CGVS niet in overweging genomen en u ging tegen deze beslissing niet in beroep. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter naar dezelfde verklaringen verwijst en enkel bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Verder legt u geen bijkomende verklaringen af noch legt u nieuwe documenten neer die deze eerdere beoordeling kunnen ombuigen.”*

In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker zelfs geen poging om dit motief te weerleggen zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift beperkt tot het gegeven van de ebola-epidemie in Sierra Leone en hij van mening is dat hij alleen al om deze reden in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor wat betreft een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging stelde de bestreden beslissing vooreerst terecht vast dat het risico op besmetting met het ebolavirus geen enkel verband houdt met één van de vijf criteria opgesomd in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag. Dit motief, evenmin betwist door verzoeker, wordt eveneens door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot op het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet stelde de bestreden beslissing vast dat: *“Waar u verwijst naar een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen maakt u het bestaan daarvan niet aannemelijk. De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat “om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens*

bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen”.

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn. Waar u verklaart dat uw zoon en zus aan deze ziekte zouden zijn overleden moet ook worden opgemerkt dat u deze beweringen op geen enkele wijze staaft.”

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door :

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Bij het beoordelen of een internationale organisatie een Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, wordt onder meer rekening gehouden met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke handelingen van de Europese Unie.

(...).”

Uit een samenlezing van voormelde artikelen blijkt dat om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus de betrokkene enerzijds moet kunnen aantonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt en anderzijds dat dit risico uitgaat van (i) de autoriteiten van zijn land van herkomst of van

(ii) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of van (iii) niet-overheidsactoren waartegen de twee eerste genoemde actoren geen bescherming kunnen of willen bieden. Het reëel risico op ernstige schade moet met andere woorden veroorzaakt worden door een opzettelijk handelen of een in gebreke blijven van de overheden van een land of van een (internationale) organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst.

Het volstaat bijgevolg niet dat de aanvrager van subsidiaire bescherming aantoont dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt, hij moet eveneens bewijzen dat de overheden van zijn land hiervoor direct (omdat ze dit risico zelf veroorzaken of dulden) of indirect (omdat ze tegen dit risico niet de nodige bescherming kunnen bieden) verantwoordelijk zijn.

Nog daargelaten dat het risico op besmetting van het ebolavirus in deze zuiver hypothetisch is kan worden vastgesteld dat het mogelijke risico op onmenselijke of vernederende behandeling overeenkomstig de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hier niet kan worden toegeschreven aan het opzettelijk handelen van de autoriteiten of niet-overheidsactoren of het nalaten van de overheden hiertegen de vereiste bescherming te bieden.

Ten overvloede kan nog worden gewezen op punt 35 van de considerans van richtlijn 2011/95 dat preciseerd als volgt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”*

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn derde asielaanvraag stelt de bestreden beslissing terecht: *“De door u neergelegde documenten: namelijk een schrijven van uw advocaat om uw vraag naar subsidiaire bescherming omwille van de ebola epidemie te ondersteunen, De reisadviezen voor Guinee van de Belgische en Franse ministeries voor buitenlandse zaken, Resolutie 2177 van de VN Veiligheidsraad over ebola, een rapport van de wereldgezondheidsorganisatie (WHO) over ebola, een kopie van een extract van uw geboorteakte en een kopie van uw woonkaart kunnen bovenstaande conclusies niet weerleggen. Met betrekking tot de kopieën van uw geboorteakte en uw woonkaart moet worden vastgesteld dat deze documenten enkel een indicatie vormen van uw identiteit en herkomst, dewelke op dit ogenblik door het CGVS niet worden beslist, maar dat zij op geen enkele wijze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten staven. De reisadviezen van buitenlandse zaken, de resolutie van de veiligheidsraad en het rapport van de WHO staven enkel dat Guinee getroffen wordt door een uitbraak van ebola, wat door het CGVS ook niet wordt betwist. Waar uw advocaat, meester Marie-Christine Warlop, in haar schrijven van 16 november 2014 argumenteert dat u omwille van de ebola-epidemie in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming moet worden vastgesteld dat deze argumentatie er niet in slaagt om bovenstaande conclusies over het feit dat de ebola uitbraak niet valt binnen het toepassingsgebied van art. 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet te weerleggen.”*

Evenmin het besluit van de commissaris-generaal inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, c) wordt door verzoeker weerlegd zodat ook dit motief door de Raad wordt overgenomen: *“Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst bepaalt artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die bij het administratieve dossier werd gevoegd (COI Focus “Guinee: veiligheidssituatie”, oktober 2013 + addendum, juli 2014), blijkt dat de huidige situatie in Guinee niet kan worden beschouwd als een situatie van “willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 niet kan worden toegepast voor Guinee.”*

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Waar verzoeker ten slotte nog vaststelt dat er een lacune in het Belgisch recht bestaat voor mensen die vrezend voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land maar wiens vrees wordt veroorzaakt door

een niet fysieke persoon maar zoals *in casu* door een ernstige en levensbedreigende epidemie kan worden vastgesteld dat dit wetskritiek betreft waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER